

loven. Jeg vil sige, at hvis det ærede Medlem vil gaa den Vej, at han forlader den finansielle Betragtning og, for at føre sin Hærplan igjennem, gaar bort fra os og forpiger Udgifterne til Forsvarsvæsenet langt udover det, som vi hidtil have været enige om, at man skulde blive staaende ved, da bliver det sandelig det ærede Medlems egen Sag; det er en Fremgangsmaade, som ikke kan bestemmes os. Sætter det ærede Medlem saa megen Pris paa at faae den Hærplan vedtaget, som Ministeren har forelagt, at han for den Sags Skyld vil opgive ogsaa sit finansielle Standpunkt, ligesom han har opgivet adskillige andre Standpunkter, da maa han gjøre det paa sit eget Ansvar. Men det ærede Medlem kan ikke forlange af os, at vi skulle gaa med til, hvad vi ikke anse for at være fornødtigt og forsvarligt med Hensyn til vort Forsvarsvæsenes Ordning. Jeg antager heller ikke, at det ærede Medlem vil faae ret Mange med sig. Skulde der dog være Noget, som vil følge med paa den Vej, som det ærede Medlem synes at antage for den rette, at der skal offres paa Hæren, hvad det saa end vil koste, da maa det blive de Herrens eget Ansvar, ikke vort. Vor Stilling er finansielt fuldstændig klar. Vi sige, at, naar vi skulle ofre Noget paa Forsvarsvæsenet, ville vi lægge Hovedvægten paa Flaaden, ikke paa Hæren, og for det Andet, at vi ville have disse to Ting satte i Forbindelse med hinanden, saaledes at vi kunne overskue, hvor højt eller hvor lavt vi komme, og sikre os imod at gjøre finansielle Offre, til hvilke der ikke svarer Fordele paa den anden Haand. Det er vor Stilling, og den er udtrykt i de af os stillede Endringsforslag. Naar nu det ærede Medlem ikke vil følge os, men idag vil stille de to Love ad ved ikke at stemme for vort Forslag om Sammenlægningen, er det ikke vor Skyld, hvis det skulde ske, at der kommer en Mangel paa Oversigt og Harmoni mellem de to Love i finansiell Henseende, men saa er det det ærede Medlems Skyld. Vil det ærede Medlem gjøre det, som han selv har betegnet som saa overordentlig forkert, at give 400,000 Kr. til til Flaaden, uden at sikre sig de Fordele med Hensyn til Hæren, som efter vor Mening ere nødvendige, da maa det ærede Medlem tage det paa sin Samvittighed. Vi kunne ikke hindre ham i at gjøre galt her saa lidt som paa andre Omraader. Det Samme gælder med Hensyn til de andre Ting. Vi lægge Hovedvægten paa Flaaden og gjøre, hvad vi kunne, for at modarbejde Planen om Kjøbenhavns Befæstning, og finder det ærede Medlem sig ikke tilfredsstillt derved, men vil han trods Thinget gaa den Vej at ofre en uhyre Sum paa Sligt, siger jeg, at jeg vil gjøre al den Modstand imod det ærede Medlem, som jeg kan, og jeg haaber, at saa mange Menneker som mulig ville støtte mig og mine Meningsfæller

i denne Modstand; men hindre det ærede Medlem fra at slaa ind paa en forkert Vej kunne vi ikke. Det ærede Medlem har dog ikke derfor Ret til at bebrejde os, at han gaar den forkerte Vej, naar vi gaa den rigtige. Jeg forstaaer forøvrigt nok, at det ærede Medlem ikke er tilfreds med vor Stilling idag, hvis det ærede Medlem da ikke i en aldeles forbausende Grad vil forlade Alt, hvad han tidligere har høvdet. Thi een Ting, tror jeg, vil blive Følgen af denne Stilling, og det er, at hele den Fællesudvalgspolitik, som nu drives, vil lide et Knæk derved. Det ærede Medlem udtalte, at man ikke saaledes lige strax skulde give Alt; det stemmede ikke med tidligere Praxis. Sa, jeg veed snart ikke, hvad jeg skal sige dertil, den tidligere Praxis begynder jeg mere og mere ikke at kunne forstaa, særlig ikke det ærede Medlems Praxis. Jeg indrømmer, at bliver der vedtaget Noget ved denne 2den Behandling, som maa siges at staa nogenlunde fast og være en endelig Afgjørelse, ganske vist en betinget Afgjørelse, men dog en Afgjørelse, om hvilken man er bleven enig med den ærede Minister, saa er denne Fællesudvalgspolitik bleven noget svækket. Men det ærede Medlem burde egentlig ikke have saa Meget derimod. Det ærede Medlem har jo høvdet før, at det var ved Folkethingets 2den Behandling, at det afgjørende Ord blev talt. At Forholdene nu pludselig skulde være blevene saaledes, at det skulde være blevet Landstinget, der talte det afgjørende Ord, ser jeg mig i alt Fald ikke istand til saa hurtigt at gaa ind paa. Jeg vil sige, at skulde det blive Følgen af denne 2den Behandling, at disse Endringsforslag vedtoges, hvorom vi ere blevene enige med den ærede Minister, tror jeg, at det vilde være en meget heldig Afslutning, og jeg haaber, at Alle, som ville støtte dette Things Indskydelse paa Sagernes Afgjørelse, bør have dette for Øie, for at vi kunne komme bort fra den ikke blot mystiske og for vort Forsvarsvæsen skadelige, men ogsaa for vor hele politiske Stilling i høi Grad svækkende Fællesudvalgspolitik, som det ærede Medlem vil ind paa.

Berg: Det ærede Medlem udtalte i Midten af sit Foredrag, at han ikke vilde sætte sin Salighed ind paa det, han nærmere udviklede, og det tror jeg, han har Ret i. Jeg har en almindelig Bemærkning at gjøre med Hensyn til, hvad det ærede Medlem ansøgte, og det er angaaende Betydningen for os selv af de tidligere i Folkethinget vedtagne Forslag, for hvilke jeg modtog en Del Tak af det ærede Medlem, hvorfor jeg kvitterer. Jeg skal derom sige, at, naar det under tidligere politiske Forhandlinger her og udenfor Salen har lydt saaledes: Disse Folk ville have Alt eller Intet, da har det lydt fra mig og de Mand, jeg staaer nærmest, lige overfor ethvert af de af